

om at gøre Forandring i deres Andragende paa dette Punkt. Imidlertid gaar jeg ud fra, at den Forhandling, der nu føres, vil være tilstrækkelig Anledning dertil, i alt Fald, at den paagældende Folketingsmand, som har indbragt Andragendet, vil gøre Andragerne opmærksomme paa, at det maa være det første Skridt, der skal gøres, at de henvende sig til Ministeriet med Tilbud om efter de almindelige Regler at betale, hvad det koster. Naar saa sker, skal jeg tage Sagen under fornyet Overvejelse. At det ikke vil fremme Kørehastigheden paa Thybanen at skulle have endnu et Stoppested foruden de ti, der er i Forvejen, maa ærede Medlemmer, der befare denne Bane, selvfølgelig være forberedte paa.

Forslaget om at henvise Andragendet Nr. 90, som jo kun er stillet af et Mindretal, kan jeg ikke modtage. Det gaar ikke, som det ærede Medlem, der talte for det (Jacob Christensen), sagde, ud paa kun at henvise det til min „Overvejelse“; nej, det gaar som de fleste Forslag fra den Side ud paa kort og godt at henvise det. Vi vide alle, hvad Forskel der er paa de to Ting. Men det skal jeg ikke hænge mig videre i, thi hvad enten det foreslaas henvist i den ene eller den anden Form, maa jeg modsætte mig det. Det er ikke Personbefordring, det drejer sig om. Om de rejsende have et Billetsalgsted eller en Holdeplads eller en Station at stige op i Toget fra, kan være dem ganske lige-gyldigt. Den Forandring, her ønskes, til-sigter ikke at gøre Forholdet bedre for de rejsende, kun at forbedre Godsbefordringsforholdene, og da er det dog visselig ikke urimeligt at sige: Saa maa I virkelig sørge for, at der bliver Forbindelse mellem dette Sted og de Egne, hvorfra Godset skal komme, eller hvortil Godset skal bringes, og det er de Egne, der ligge Syd for, paa den anden Side Gudenaen. Saa længe Beboerne ikke ville eller ikke kunne skaffe den Bro anlagt, som hele Tiden af Statsbanerne er krævet som Betingelse for Oprettelse af en Holdeplads, er der ingen Grund til at oprette den. Det er mit Standpunkt, og derfor maa jeg fremdeles modsætte mig dette Andragende.

Endelig er der Andragendet Nr. 112 fra Trafikassistent Grunnets Fader og Værge. Dets Henvisning kan jeg modtage, idet jeg forstaar den, saaledes som den ærede Ordfører udtalte, at der altsaa kun er Tale om Forhøjelse af Understøttelse for den Tid, han henligger paa Sindssygeanstalten. I Anledning af det Udtryk, den ærede Ordfører brugte, om at

den paagældende ogsaa, naar han kom ud derfra, maatte forudsættes at faa, „hvad der tilkom ham“, vil jeg dog sige, at der „tilkommer“ ham absolut intet, ikke en Gang de 300 Kr., han hidtil har faaet. Han var ikke pensionsberettiget, og naar man først gav ham 200 Kr. og senere ved en Finanslov forhøjede det til 300 Kr. og nu vil give ham 540 Kr., er det pure og bare Velvillie fra Lovgivningsmagtens Side.

Hvad angaar det Andragende, der udenfor Betænkningen er foreslaaet henvist af det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), beklager jeg at maatte erklære, at jeg ikke kan efterkomme det deri fremsatte Ønske. Jeg skal ikke hænge mig i den formelle Omstændighed, at det ikke har været formelt indgivet til mig, thi det er ganske sandt, som det ærede Medlem for Slagelse sagde, at jeg alligevel har været bekendt med det. Jeg lægger ikke Skjul paa, at det den Gang som nu er min Mening, at det ikke bør imødekommes. Det er jo ikke noget, Statsbanerne eller jeg, ikke en Gang min Forgænger, som har truffet denne Ordning, af egen Drift har fundet paa, at berøve disse tre Mennesker den Fribefordring, som de unægtelig havde før, men det er i Henhold til det Ønske, den For-dring kan man maaske sige, der fra dette Tings Side stilledes om, at Fribefordringen skulde begrænses. Den havde antaget et urimeligt Omfang; saa skar man væk, hvor man mente, der var Grund dertil. Derfor faldt ogsaa denne Fribefordring bort. Skulde den nu gives igen, maa de Herrer dog være klare over, at saa ville med samme Ret alle Besætningerne paa alle de private Skibe, i alt Fald paa dem, der give Rigsdagsmænd Frirejser, kunne komme og kræve Fribefordring, og saa vil det jo antage et Omfang, som vil gøre det end mere betænkeligt, end dette i Øjeblikket er. Jeg maa derfor modsætte mig dette Andragendes Henvisning.

Ordføreren (Nørhøve): Naar jeg før sagde, at selv om den omtalte unge Trafikassistent kom ud fra Sindssygeanstalten, mente vi, at han skulde have, hvad der kunde tilkomme ham, forstaas der selvfølgelig derved, hvad han har faaet, de 300 Kr., som ere tilstaaede ham. Selv om han maaske heller ikke kunde have faaet dem, hvis der ikke var vist Velvillie fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side, er det jo dog saaledes, at vi herinde i Almindelighed ere villige til at yde Under-